

GOSPODINE, TI ME PRONIČEŠ I TI ME POZNAJEŠ - Ps 138 (139)

K. ^dGospodine, ti me proničeš i ti me ^gpoznaješ,

ti znaš kada liježem i kada ^dustajem.

Izdaleka ^gpoznaješ moje misli,

^(A) ^dznani su ti moji putovi.

^{C7} Riječ mi još nije na jezik ^Fdošla,

^A a ti je ^dGospodine, svu već znadeš.

^{C7} Pritićeš me s leđa, ^Fsprijeda me napadaš,

^A a u isto vrijeme na me si stavio

^dsvoju ruku:

^g i to je meni ^Atajanstveno znanje,

^g znanje koje ne mogu ^Ashvatiti,

^g znanje tako ^Auzvišeno da ja ne razumijem.

- Z. ^F ALI KAMO DA IDEM DALEKO OD TVOGA ^a DUHA,
KAMO DA OD TVOG LICA ^B POBJEGNEM?
- K. Ako se na nebo popnem, ondje si ti, ^A
- Z. ^B AKO U SMRT SIĐEM, ONDJE TE NAĐEM. ^A
- ^F PRITIŠĆEŠ ME S LEĐA, ^a SPRIJEDA ME NAPADAŠ,
- K. a u isto vrijeme na me si ^B stavio svoju ruku:
- Z. I TO JE MENI TAJANSTVENO ^A ZNANJE,
- K. ^B znanje koje ne mogu ^A shvatiti,
- Z. ^B ZNANJE TAKO UZVIŠENO DA JA NE ^A RAZUMIJEM.
- K. ^d Gospodine, ti me ^g poničeš i ti me ^g poznaješ,
ti iskušavaš ^d moje srce,
da ne idem putem ^g dvoličnosti,
da nikada ne ^(A) napustim ^d tvoju stazu.